

DE ZORGEN ZIJN VOOR MORGEN

DAPHNE
DECKERS

*De zorgen
zijn voor morgen*

Uitgeverij Podium
Amsterdam

Inhoud

Wenkbrauwen	9
Voorpret	12
Erotiek	15
Detox	18
Perfecte poes	21
Over de kook	24
Stofnest	27
Waar is mijn leesbril	30
Geen Schorpioen	33
Littekens	36
Fijn gevoel	39
Lifters	42
THINK	45
Remember	48
Terug naar school	51
Het Boekje	54
Dag papa	57
Ik heb een tutu gekocht	60
Eten delen	63
Poppenhoek	66
Papa	69

De jeugd kan niet meer klokkijken 72
Kwarrel 75
Blond 78
Sleehak 81
Plezier tussen je benen 84
Samen eruit 87
Tussen de lakens 90
Opgeladen 93
Zweedse thriller 96
Luisterboek 99
De wip-express 102
Seks, mwah 105
ANWB-stelletje 108
Vaderdag 111
De zee 114
Wandelen 117
Tijdreizen 120
Witte tanden 123
Nieuwe burens 126
Op een grote paddenstoel 129
Cherry spots 132
Een echte camera 135
Gas geven 138
Snooze 141
De geur van kerst 144
Platteland 147
Huidmijt 150
Dikke Tesselaar 153
Movies that made us 156
Rafa 159
Op je moeder lijken 162

Vintage spiekerboks 165
Nostalgie 168
Chinese tomatensoep 171
Meme-moeder 174
De schoonmaakster 177
Dick pics 180
Smart cookies 183
Kristallen 186
Ik zou wel een man willen zijn 189
Kiezen 192
Bowlen met Brad 195
Moederdag 198
Gestoomde poes 201
Ongesteld 204
Zelfhulpboeken 207
Ongemakkelijk 210
Optimisme 213
De zorgen zijn voor morgen 216
Dark side of the moon 219
Bordspelletjes 222
Het weer 225
Irritatie top-10 228
In de naam van de vader 231
Kerstopruiming 234

Wenkbrauwen

Ik was een doos met oude foto's aan het ordenen toen Emma even mee kwam kijken. Het duurde niet lang of ze wees lachend naar mijn wenkbrauwen uit de jaren '90: 'Sorry hoor, mam, maar die dunne streepjes, dat zag er toch niet uit?' Gelijk heeft ze. Als ik de foto's nu terugzie, vraag ik me ook af wie er in hemelsnaam had bedacht dat leeggeplukte wenkbrauwen mooi waren – en dan vaak ook nog met zo'n strenge hoek aan het eind. Je gezichtsuitdrukking kreeg er iets smalends van; iets ouwelijks ook. Waarom zagen we dat destijds niet? Omdat het mode was. En modetrends zijn toch een beetje de nieuwe kleren van de keizer: zolang je er middenin zit en iedereen het draagt – hoge broeken, wijde pijpen, puntige kragen, smalle wenkbrauwen – vind je het hartstikke leuk. Maar opeens komt er een omslagpunt (wie dát bedenkt weet je eigenlijk ook niet) en vanaf dat moment kijk je alleen nog maar hoofdschuddend naar oude foto's: hoe heb ik ooit er zó bijgelopen?

Het grappige is natuurlijk dat dit ook geldt voor

de mode van nu. Ik zei al tegen Emma: denk maar niet dat jij over twintig jaar niet moet lachen om wat je nu aan hebt. En hoe zit dat met de wenkbrauwen? De huidige wenkbrauw-trend is al jaren dik en borstelig. Zelfs zó dik en borstelig dat ik nu al zie (daar hoef ik geen twintig jaar voor te wachten) dat sommige mensen het een tikje overdrijven door hun wenkbrauwharen helemaal in te tekenen, bij te kleuren en met zeep rechtop te zetten alsof het harige rupsen zijn. Er is een hele business ontstaan rondom de perfecte 'wenkies': je hebt *browbars* vol wenkbrauwspecialisten, serums, gels en speciale tools. Ik weet niet hoelang de volle wenkbrauw nog in de mode blijft, maar één ding weet ik wel: ik ga nooit meer terug naar die dunne streepjes. Ik zie nu veel beter dan in de jaren '90 hoeveel uitdrukking een bredere wenkbrauw geeft, zeker als je wat ouder wordt: het accentueert je ogen en geeft diepte en karakter aan je gezicht.

Epileren doe ik ook niet meer: als je de haarzakjes er te vaak uit trekt, komen ze niet meer terug. Ik heb nu zo'n mini-grasmaaiertje waarmee ik mijn wenkbrauwen scheer. Ja, dat gaat prima. Nee, je schiet heus niet uit zodat je alles kwijt bent. Ik zag online een onderzoekje waaruit bleek dat mensen meer moeite hebben met het identificeren van gezichten zonder wenkbrauwen dan van gezichten zonder ogen. Ik heb mezelf jaren geleden ook eens onherkenbaar gemaakt door mijn wenkbrauwen zó licht te blonderen dat ze wegvielen tegen mijn huid. De visagist had tegen me gezegd

dat die trend helemaal *hot* was, maar op een gegeven moment moet je weten wanneer *hot* niet meer aan jou is besteed. En anders helpt Richard me wel herinneren. Toen ik thuiskwam, zei hij: 'Hm, het lijkt op iets dat ik heb gezien...' '...In de modebladen?' 'Nee, in Artis. Een naakte woelrat.'

Voorpret

Ik mocht in twee groep 6-klassen komen vertellen over mijn boek *Het Vliegende Schaap*, en toen viel het me weer op hoe ontzettend leuk kinderen het vinden wanneer er wordt voorgelezen. Dat herinner ik me nog heel goed van mijn eigen kinderen. Ook toen ze zelf allang konden lezen, heb ik nog alle zeven delen van Harry Potter aan hen voorgelezen. Emma en Alec zaten dan naast me in het grote bed, en waren muisstil. ‘Voorlezen is zó spannend,’ verzuchtte Emma een keer, ‘want je weet nooit wat er gaat komen. Dan moet je wachten tot morgen, en dat maakt het extra mooi!’ Toen ik na mijn bezoekje aan de klassen naar huis reed, moest ik aan die woorden denken. Want tegenwoordig is er bijna niets meer wat kan ‘wachten tot morgen’, en als je niet meteen een hele tv-serie kan *bingen* is dat helemaal niet ‘extra mooi’.

Kinderen kunnen zich nog echt ergens op verheugen en vinden plezier in uitgestelde vreugde: zo ploffen ze bijna uit elkaar van anticipatie in de aanloop naar 5 december, en in de dagen vóór hun

verjaardag krijgen ze de *big smile* nauwelijks van hun gezicht. Waar zijn wij volwassenen dit soort voorpret verloren? Niemand lijkt nog te weten hoe hij ergens op moet wachten – en wat-ie in de tussentijd moet doen. Op het station staat precies aangegeven hoeveel minuten het nog duurt voordat de trein komt. Vroeger kwam-ie gewoon. Of niet. Of wat later. Nu wil ik het exact weten, want ja, anders sta ik daar maar te wachten. Ik heb als model de wereld over gereisd zonder mobiele telefoon; dat ging destijds prima. Je belde wel 'n keer als je aankwam. Nu heb je in het vliegtuig wifi, want stel je voor dat je even niks te doen hebt. Bij veel voetgangerslichten tellen ze de seconden totdat je kunt oversteken. Steeds meer modeontwerpers verkopen hun runway-collectie meteen online, want mensen willen het nú, en niet morgen – laat staan over 'n paar maanden.

Er zijn zelfs al koelkasten die doorgeven aan de supermarkt wanneer je melk op is, zodat het meteen bij je aan de deur kan worden gebracht. Overall hangen tv's, tot boven de stoel van de tandarts aan toe, en alles wat je nodig hebt kun je 24 uur per dag kopen. Voor alles is een app ('Hoe je NU kalm kunt worden!') en groentes worden opgepompt in kassen, want ook al zijn ze niet in het seizoen, we moeten ze vandáág hebben. Maar vaak smaken ze niet. De natuur is namelijk niet van het nu; de natuur neemt haar tijd en is bereid te wachten. We kunnen het voorjaar niet versnellen; daar gaat gewoon een winter overheen. Alles

bloeit wanneer het zijn tijd is. Het is ook helemaal niet erg wanneer iets níét per direct verkrijgbaar is, of als je ergens een paar minuten doelloos moet wachten. Hoe fijn is het om even helemaal niets te doen? Want morgen gaat het verhaal gewoon weer verder. En dan is het extra mooi.